

15/19

15/19

- 1. ...
 - 2. ...
 - 3. ...
 - 4. ...
 - 5. ...
 - 6. ...
 - 7. ...
 - 8. ...
 - 9. ...
 - 10. ...

ร.ร. ...

สื่อรักษ์น้ำสร้างสำนึก เพื่อส่วนรวม

โครงการการจัดทำสื่อเรื่องการใช้น้ำ
ภายในหมู่บ้านมุสลิม

ชุมชนมุสลิม ตำบลสามพระยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา เป็นพื้นที่ทำการเกษตรทั้งปลูก สับปะรด และ ทำสหกรณ์โคนม แต่เมื่อประสบปัญหาภัยแล้ง แม้ชาวบ้านจะรวมตัวกัน แก้ไขปัญหาก็กยังไม่ประสบผลสำเร็จ จนต้องมีการรื้อน้ำสำหรับใช้อุปโภคบริโภคใช้ทดแทน เมื่อเห็นปัญหานี้จากทีม Survival จากมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จึงลุกขึ้นมาทำโครงการจัดทำสื่อเรื่องการใช้น้ำภายในชุมชนมุสลิม เพื่อกระตุ้นให้คนในชุมชน เห็นคุณค่าและมีกำลังใจที่จะลุกขึ้นมาหาวิธีในการบริหารจัดการน้ำร่วมกัน

คุณค่าที่เกิดขึ้น

ต่อเยาวชน

โครงการนี้ฝึกให้ต้องตั้งสติ มองปัญหาอย่างรอบด้าน ค่อยๆ คิด แก้ไข จนกลายเป็นคนใจเย็น คิดเป็นมากขึ้น และรู้จักมองไปข้างหน้า รวมทั้งปรับแนวทางการใช้ชีวิต ทั้งวางแผนการจัดการเรื่องเรียนและเรื่องส่วนตัว ตั้งใจทำกับทุกสิ่ง จนเกรดดีขึ้น

ต่อชุมชน

ได้ฐานข้อมูลความเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านในระยะเวลา 20 ปี และได้สื่อรณรงค์ให้คนในใช้น้ำทุกหยด อย่างรู้คุณค่ามากขึ้น

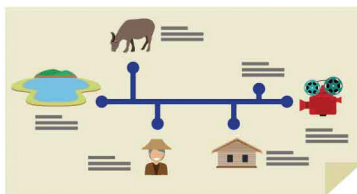
3

รวบรวมข้อมูลทั้งหมด
จัดทำ "Story Board" สารคดีสื่อรักษาน้ำ

2

ล้อมวงคุยกันชาวบ้านทำ
"แผนที่รางน้ำ"

1

ลงพื้นที่เก็บข้อมูล Timeline ชุมชน

การำโครงการช่วยเปลี่ยนกระบวนการคิด
ของพวกเธอให้ต่างไปจากเดิม ทำให้อะ
ปรับแนวทางการใช้ชีวิต ทั้งการจัดการ
การวางแผน และนิสัยของตัวเอง...
โครงการนี้ฝึกให้ต้องวางแผนล่วงหน้า...
ทำอย่างไรไม่ให้กระทบกับการเรียน
กลายเป็นว่าได้วางแผนการอ่านหนังสือสอบ
จนเกรดดีขึ้น ตอนนี้อาจจะทำอะไรก็ตาม
เราจะเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองมากกว่าเดิม
มีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบ จนสามารถ
จัดการตัวเองได้ดีขึ้น และตั้งใจกับทุกสิ่งที่ทำ
ไม่ว่าจะการำโครงการ หรือการเรียน

“เอลนีโญ¹” เป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่ฟองว่า โลก
กำลังแปรปรวนอย่างหนักจากการใช้ทรัพยากรของมนุษย์
ส่งผลให้สภาพภูมิอากาศผิดปกติ ดังเช่นประเทศไทย
ในหลายพื้นที่ที่เกิดภาวะภัยแล้ง ฝนไม่ตกตามฤดูกาล
บางแห่งก็เกิดภาวะฝนเปลี่ยนที่ตก ยิ่งบวกกับสภาพ
ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติน้อย
เช่นหมู่บ้านชาวไทยมุสลิมอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
หรือ หมู่บ้านห้วยทรายใต้ ตำบลสามพระยา อำเภอสระอ่ำ
จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้รับผลกระทบจากปรากฏการณ์นี้
ค่อนข้างรุนแรง อ่างเก็บน้ำแห่งขอจดจวนสัตว์เลี้ยงเดินลง
ไปกินหญ้าได้ น้ำบาดาลที่มีก็ต้องเปิด-ปิดเป็นเวลา และ
ต้องซื้อน้ำจากภายนอกมาใช้อุปโภค

¹ ปรากฏการณ์ธรรมชาติที่อุณหภูมิผิวน้ำทะเลของมหาสมุทรแปซิฟิก
ตะวันออกสูงขึ้นกว่าปกติ ทำให้ฝนไม่ตก ไม่มีมรสุม เกิดสภาวะแห้งแล้ง
สำหรับประเทศไทยนั้นปริมาณฝนน้อยลงเพราะพายุเปลี่ยนทิศทาง

เมื่อเห็นความเดือดร้อนของชุมชน นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัย ศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ไม่นิ่งดูตาย คิดหาทางแก้ไขปัญหา ใช้ศักยภาพ ของตนเองผลิต “สื่อ” เพื่อรณรงค์ให้ชาวบ้านใช้น้ำทุกหยดอย่างรู้คุณค่า และเพื่อสื่อสาร ให้องค์กรหรือหน่วยงานที่มีความสามารถเข้ามาแก้ปัญหาดังกล่าว

“ชาวบ้านต้องซื้อน้ำมาใช้ ซื้อน้ำให้สัตว์เลี้ยงกิน อ่างเก็บน้ำก็แห้งขอด กลายเป็นที่เลี้ยงวัว ขณะที่เราอยู่อย่างสบาย แค่เปิดก๊อกก็มีน้ำใช้”

น้ำ...เรื่องใหญ่ของชีวิต

จุดเริ่มต้นของการรวมตัวกันทำโครงการนี้มาจาก อาจารย์เอ-ธนวัฒน์ อินทวิ ที่ปรึกษาโครงการ ชักชวนให้เข้าร่วมโครงการพลังเด็กและเยาวชนเพื่อการเรียนรู้ ภูมิสังคมภาคตะวันตก พร้อมชวนทีมงานให้เดินทางไปหมู่บ้านห้วยทรายใต้

น้ำฝน-ธรรารัตน์ ปานศรี เล่าว่า พอดีกับผู้ใหญ่เสร็จ ทีมงานนั่งคุยกันว่า ปัญหา น้ำ เป็นเรื่องใหญ่มาก แล้วพวกเขาจะทำอะไรได้บ้าง ทุกคนจึงเล่าความสามารถของตัวเอง ที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์ให้ฟัง เธอเองพูดประชาสัมพันธ์ได้ ป๊อปปูล่า ภูหลาบเพชรทอง ทำสตอรี่บอร์ดได้ เพื่อนอีกคนหนึ่งตัดต่อวิดีโอเป็น เลยคิดกันว่าน่าจะทำสารคดีสั้น เพื่อ ปลุกจิตสำนึกเรื่องน้ำแก่ชาวบ้านและคนภายนอกเพื่อว่าจะสามารถดึงคนหรือหน่วยงานที่ มีกำลังเข้ามาช่วยแก้ปัญหาให้หมู่บ้าน จนเกิดเป็นโครงการการจัดทำสื่อเรื่องการใช้น้ำ ภายในหมู่บ้านมุสลิม

“ชาวบ้านต้องซื้อน้ำมาใช้ ซื้อน้ำให้สัตว์เลี้ยงกิน อ่างเก็บน้ำก็แห้งขอดกลายเป็นที่เลี้ยง วัว ขณะที่เราอยู่อย่างสบาย แค่เปิดก๊อกก็มีน้ำใช้” ป๊อปป เล่าให้ฟังถึงความสะเทือนใจเมื่อ ได้ลงพื้นที่หมู่บ้านห้วยทรายใต้ และพูดคุยกับผู้ใหญ่ดร-อุตร หมั่นมณี ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 8 ถึงความทุกข์เรื่องน้ำของหมู่บ้าน

ทีมงานเล่าเหตุผลที่เลือกทำสารคดีสั้น เนื่องจากต้องการสะท้อนความยาก ลำบากเรื่องน้ำของชุมชนผ่านคำพูดกินใจของชาวบ้านว่า ที่นี้มีความทุกข์เรื่องน้ำ เป็นทุกข์ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตัวเอง เคยขอฝนหลวงพระราชทานมาก็ถูกลมพัด เมฆปลิวไปตกที่อื่น จึงต้องอยู่ร่วมกับความแห้งแล้งเรื่อยมา

หลังได้เป้าหมายโครงการ ทีมงานกลับมาวางแผนขั้นตอนการเก็บข้อมูลว่า จะลงพื้นที่ ไปเก็บข้อมูลอีก 2 ครั้ง โดยครั้งแรกทำเป็นไทม์ไลน์ เรียนรู้ความเป็นมาของหมู่บ้าน เพราะ มองว่าหากอยากช่วยเหลือชุมชน ก็ต้องรู้อดีตของชุมชนก่อนเพื่อให้เข้าใจสาเหตุของ ปัญหาในปัจจุบัน ส่วนครั้งที่ 2 ลงพื้นที่เพื่อทำแผนที่รางน้ำของชุมชน ดูเส้นทางน้ำภายใน ชุมชนจากอ่างเก็บไปจนถึงหมู่บ้าน แม้ปัจจุบันอ่างน้ำจะแห้งขอดจนใช้การไม่ได้ แต่ทำเก็บ ไว้เป็นฐานข้อมูลใส่ประกอบสารคดี เพื่อนำเสนอให้เห็นว่า เดิมชุมชนก็มีระบบการจัดการ น้ำ แต่เมื่อพบสภาวะความเปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจควบคุมได้ ระบบที่มีจึงถูกทิ้งอย่างไร้ค่า

โดยสะท้อนให้เห็นความแข็งแกร่งของชุมชนผ่านรางน้ำที่รกร้าง เพื่อโยงถึงความยากลำบากในแต่ละวันของชาวบ้านที่อยู่ด้วยความขาดแคลนน้ำ

เมื่อสรุปได้ว่าจะทำอะไร ทีมงานติดต่อให้ผู้ใหญ่ครูช่วยประสานชาวบ้านมาให้ข้อมูลประวัติศาสตร์ชุมชน เพราะมองว่าผู้ใหญ่บ้านน่าจะรู้จักลูกบ้านว่า คนไหนมีความรู้เกี่ยวกับหมู่บ้านมากที่สุด

เมื่อถึงวันนัดหมาย ทีมงานได้พบกับชาวบ้านประมาณ 6-7 คน จึงเริ่มต้นการพูดคุย ทำให้ทราบว่าชาวบ้านอพยพหนีภาวะน้ำทะเลหนุนมาจากปลายโพงพาง จังหวัดสมุทรสงคราม แล้วเริ่มทำการเกษตร ปลูกพืชพันธุ์หลายชนิด ที่นิยมมากคือสับปะรด และมีความโดดเด่นด้านงานฝีมือเจียรไนพลอย

กระทั่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเสด็จมาเยี่ยมและพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์สนับสนุนการก่อสร้างมัสยิดประจำหมู่บ้านในฐานะองค์ศาสนูปถัมภก พร้อมทรงสร้างอาชีพรถเข็นโคลนแก่ชาวบ้าน และมี**โต๊ะอิหม่ามชบนาคนูเคราะห์** ซึ่งปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว โต๊ะอิหม่ามคนแรกของหมู่บ้านได้ถูกพันเป็นสหายกับพระองค์ เมื่อกาลเวลาเปลี่ยนผ่าน คนรุ่นใหม่ละทิ้งอาชีพดั้งเดิมทั้งเจียรไนพลอยและการเกษตรเพื่อไปทำงานในเมือง บวกกับความแปรปรวนของสภาพลมฟ้าอากาศ ทำให้ความเสื่อมโทรมก็ค่อยๆ มาเยือนหมู่บ้านแห่งนี้

ปีอุป เล่าถึงบรรยากาศการทำไถ่ไถนในวันนั้นว่า ทีมงานจะตั้งคำถามแล้วให้ชาวบ้านตอบ ซึ่งคนตอบหลักเป็นคุณยายท่านหนึ่งที่มาถึงศาลานัดหมายเป็นคนแรก ส่วนชาวบ้านคนอื่นค่อยช่วยเสริม

หลังได้ไทม์ไลน์ฉบับสมบูรณ์ พี่อาร์ต-สุทธิลักษณ์ โตกทอง พี่เลี้ยงโครงการพลังเด็กและเยาวชนฯ แนะนำให้ทีมงานนำข้อมูลมาอ่านอีกครั้งแล้วเขียนตามมุมมองของแต่ละคนว่าเห็นปัญหาอะไรของหมู่บ้านจากไทม์ไลน์ เพื่อสรุปรวมความคิดของกลุ่ม จากนั้นทำความเข้าใจข้อมูลทั้งหมดอีกรอบ แล้วสรุปลงสมุดเก็บเป็นฐานข้อมูลความเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านในระยะเวลา 20 ปี เพื่อนำไปใช้ในการทำสตอรี่บอร์ดต่อไป

“บรรยากาศของการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ ไม่มุ่งหวังที่จะได้ข้อมูลอย่างเดียวเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้คนในชุมชนให้ความเป็นกันเองกับทีมงาน ถ้าเรามีท่าทีอยากสร้างสัมพันธ์กับเขา เขาก็อยากสร้างสัมพันธ์กับเรา”

มองหาโอกาสจากปัญหา

ทีมงานกลับมาลงพื้นที่อีกครั้ง เพื่อทำแผนที่ร่างน้ำตามแผน แต่ปรากฏว่า ไม่มีชาวบ้านมาตามนัดหมายแม้แต่คนเดียว ทีมงานบอกว่า พวกเขา รู้สึกกังวลอยู่ก่อนแล้วว่า ชาวบ้านจะไม่มา เพราะตอนลงพื้นที่ครั้งก่อน ระหว่างที่พูดคุยกัน ชาวบ้านจะขอตัวกลับไปทำธุระที่บ้านเป็นพัก ๆ ผลัดกันเข้าออกวงพูดคุยอยู่หลายครั้ง

เมื่อผู้ใหญ่บ้านดรชักชวนให้ไปพูดคุยกับ **ผู้ใหญ่กรีธา ชบเยี่ยม ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 1** และชาวบ้านที่ไปรวมตัวกันเนื่องในวันครบรอบการเสียชีวิตของสมาชิกคนหนึ่งในหมู่บ้านแทน ทีมงานตกลงทันที ด้วยมองว่านี่เป็นโอกาสดีที่จะได้สร้างความสนิทสนมกับชาวบ้าน เพื่อใช้ความสัมพันธ์เป็นตัวประสานความร่วมมือในการลงพื้นที่ครั้งต่อไป

ผลของการไปที่หมู่ 1 ประสบผลสำเร็จตามความตั้งใจ ทีมงานบอกว่า การได้พูดคุยกับชาวบ้านอย่างเป็นกันเอง ทำให้ได้ทั้งความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของชาวบ้านมุสลิมที่มีบางอย่างแตกต่างจากทีมงานที่เป็นชาวพุทธ ที่สำคัญคือได้ความสัมพันธ์ที่ดีกับชาวบ้าน ทำให้มีกำลังใจเดินทางทำโครงการต่อ พร้อมกันนั้นทีมงานยังได้บทเรียนใหม่ของการลงชุมชนกลับมาด้วย

ป๊อป เล่าว่า “ตอนไปถึงหมู่ 1 พวกเรารีบกางสมุดจด เพื่อเตรียมสัมภาษณ์ผู้ใหญ่บ้านกรีธา แต่กลับโดนทักว่า ทำอย่างนี้ เขาจะเกร็งจนตอบคำถามไม่ถูก นั่งคุยกันแบบสบาย ๆ น่าจะดีกว่า ทำให้เราเข้าใจมากขึ้นว่า บรรยากาศของการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ ไม่มุ่งหวังที่จะได้ข้อมูลอย่างเดียวเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้คนในชุมชนให้ความเป็นกันเองกับทีมงาน ถ้าเรามีท่าทีอยากสร้างสัมพันธ์กับเขา เขาก็อยากสร้างสัมพันธ์กับเรา”

หลังจากนั้น ทีมงานกลับมาลงพื้นที่อีก เพื่อทำแผนที่รายนำให้สำเร็จ คราวนี้ทีมงานได้พบกับชาวบ้านกลุ่มเดิมที่มาประมาณ 6-7 คน แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือ ชาวบ้านแต่ละคนต่างช่วยกันเล่าข้อมูลอย่างเต็มที่ ไม่มีใครลุกเข้าลุกออก หรือขอลกลับบ้านเลย ในที่สุดแผนที่รายนำฉบับสมบูรณ์ก็แล้วเสร็จ ทำให้ทีมงานได้คำตอบของสมมติฐานเรื่องความสัมพันธ์ที่ว่า ความสนิทสนมสามารถสร้างความร่วมมือให้เกิดขึ้นได้จริงๆ

“กิจกรรมในมหาวิทยาลัยทำแล้วจบไป แต่การทำโครงการไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้าว่าจะเจอปัญหาอะไร จึงฝึกให้เธอต้องตั้งสติ มองปัญหาอย่างรอบด้าน แล้วค่อยๆ คิด แก้ไข จนกลายเป็นคนใจเย็น คิดเป็นมากขึ้น และรู้จักมองไปข้างหน้า เริ่มวางแผนอนาคต”

วิกฤติสร้างการเรียนรู้

การลงพื้นที่เก็บข้อมูลสำหรับวางโครงเรื่องเสร็จสิ้น ทีมงานจึงลงมือเขียนสตอรี่บอร์ด ประจวบเหมาะกับการเป็นช่วงปิดเทอมพอดี งานที่ก้าวหน้าไปด้วยดีจึงหยุดชะงักลง เนื่องจากทีมงานแยกย้ายกลับบ้านกันคนละทิศละทาง เปิดเทอมมาคิดว่าจะทำงานต่อได้ ก็ติดขัดที่เพื่อนร่วมทีมแยกย้ายกันเรียนตามวิชาเอก จากที่เคยเรียนด้วยกันก็ต้องแยกกันเรียน นำมาสู่จุดพลิกผันของทีมที่เหลือคนทำงานเพียง 2 คน

น้ำฝน เล่าว่า ตอนเปิดเทอมมีเพื่อนคนหนึ่งไปอเมริกาไม่สามารถช่วยงานได้ พอเปิดเทอมมาต้องไปเรียนตามวิชาเอก ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาร่วมกัน บวกกับมีปัญหาส่วนตัวกันนิดหน่อย ต่างคนเลยต่างแยกกันไป กรู๊ปไลน์ที่ใช้คุยงานก็มีแค่เจอกับป๊อปคุยกันเพียง 2 คน สุดท้ายจึงตัดสินใจว่าถ้าเพื่อนที่เหลือไม่ทำแล้ว พวกเธอก็จะยังทำต่อ เพราะเริ่มมาขนาดนี้แล้วจะให้ทิ้งได้อย่างไร

“นี่เป็นบทเรียนก่อนจะออกไปเจอปัญหาในชีวิตการทำงานจริง ซึ่งสอนให้พวกเราเห็นว่า การทำงานเป็นทีมต้องกล้าที่จะปรึกษากันกันอย่างตรงไปตรงมา แยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน ทำงานอย่างเต็มที่ และรับผิดชอบหน้าที่ให้ดีที่สุด” ป๊อป เล่าสิ่งที่ได้เรียนรู้

การตัดสินใจไม่ล้มเลิกโครงการของ 2 สาวสะท้อนถึงความสามารถในการก้าวข้ามอุปสรรคด้วยการ “พลิกมุมมอง” แล้วนำมาเป็นบทเรียน แทนที่จะจมลงอยู่ในกองปัญหา และการตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ “รับผิดชอบต่อ” ที่ต้องช่วยเหลือชุมชน ในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

น้ำฝนบอกว่า เธอไม่เคยทำกิจกรรมลักษณะนี้มาก่อน ปกติเป็นนางรำของมหาวิทยาลัย อยู่แต่บนเวทีการแสดง พอเข้ามาทำกิจกรรมคลุกคลีกับชุมชน ทำให้เธอเกิดความรู้สึกร่วมไปกับชาวบ้านว่า หากเด็กร้อนแบบเขาบ้างจะเป็นทุกข์สักแค่ไหน

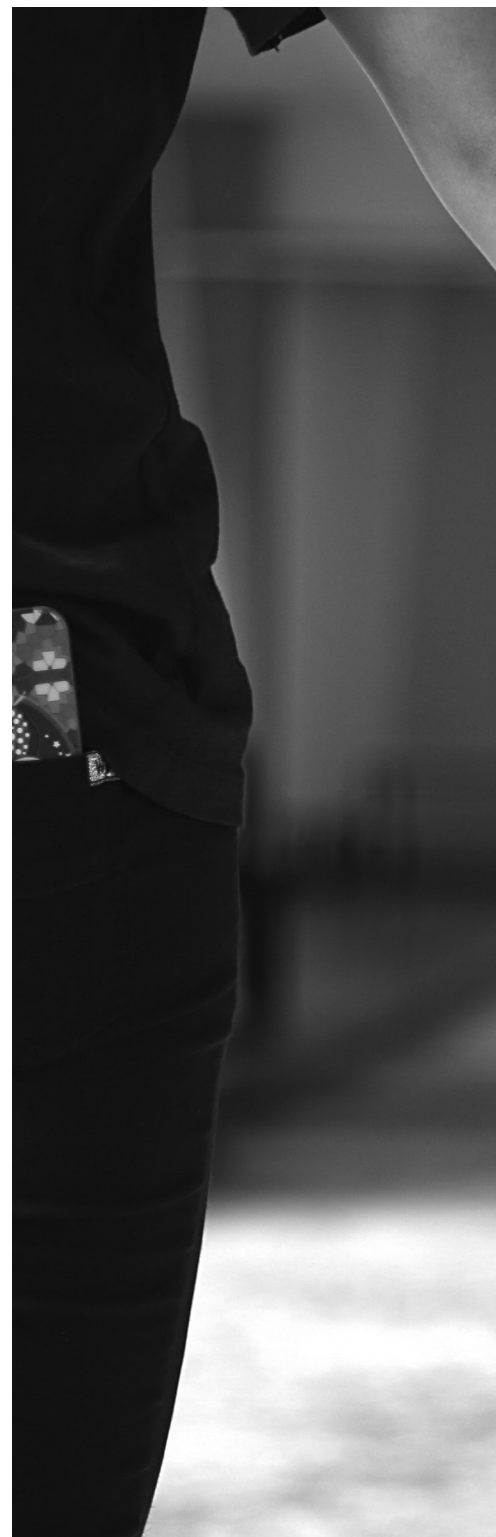
นอกจากนั้น 2 สาวยังบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าการทำโครงการช่วยเปลี่ยนกระบวนการคิดทั้งหมดของพวกเธอให้ต่างไปจากเดิม ทำให้เธอปรับแนวทางการใช้ชีวิต ทั้งการจัดการ การวางแผนในหลายๆ ด้าน รวมถึงนิสัยของตัวเองด้วย

“การทำโครงการ ฝึกให้เราต้องวางแผนล่วงหน้าว่าจะลงพื้นที่วันไหน ประชุมงานตอนไหน ทำอย่างไรไม่ให้กระทบการเรียน กลายเป็นว่าเราก็ได้วางแผนการอ่านหนังสือสอบ จนเกรดดีขึ้น ตอนนี้อย่างไรก็ตาม เราจะเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองมากกว่าเดิม มีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบ จนสามารถจัดการตัวเองได้ดีมากขึ้น ตั้งใจกับทุกสิ่งที่ทำ ไม่ว่าจะงานในโครงการ หรือการเรียน” น้ำฝน เล่าความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

ด้านป๊อป เสริมว่า กิจกรรมในมหาวิทยาลัยทำแล้วจบไป แต่การทำโครงการไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้าว่าจะเจอปัญหาอะไร จึงฝึกให้เธอต้องตั้งสติ แล้วมองปัญหาอย่างรอบด้าน แล้วค่อย ๆ คิดแก้ไขจนกลายเป็นคนใจเย็น คิดเป็นมากขึ้น และรู้จักมองไปข้างหน้า เริ่มวางแผนอนาคต

ทั้งคู่กล่าวทิ้งท้ายว่า เมื่อตัวเองค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงจากการทำโครงการแล้วย้อนกลับไปมองข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงาน พบว่า การตั้งคำถามพูดคุยกับชาวบ้านยังไม่ละเอียดพอ ซึ่งอาจมีผลต่อการทำสื่อ จึงนัดกันไปลงพื้นที่อีกครั้ง เพื่อเติมเนื้อหาส่วนที่ขาดให้สมบูรณ์สำหรับใช้ทำสตอรี่บอร์ด และถ่ายทำต่อไป

การลุกขึ้นมาทำสิ่งที่ไม่เคยทำ ด้วยศักยภาพที่มี แม้จะพบเจออุปสรรคหลากหลายที่แวะเวียนเข้ามาท้าทาย แต่ทั้งคู่ก็ก้าวผ่านมาได้ ด้วยการคิดบวก มองปัญหาเป็นบททดสอบที่ฝึกฝนตนให้พร้อมเผชิญกับชีวิตจริงในภายหน้า พร้อมทั้งยินดีรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่เกิดขึ้นจากสำนักภายใน ที่ได้ลงมือลงแรง และลงใจ กระทั่งเข้าใจความหมายของการทำเพื่อคนอื่นอย่างแท้จริง ทำให้มั่นใจได้ว่าสังคมกำลังมีพลเมืองที่เข้ามาช่วยนำพาชุมชนสังคมไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้นต่อไป

โครงการการจัดทำสื่อเรื่องการใช้น้ำภายในหมู่บ้านมุสลิม

ที่ปรึกษาโครงการ

อาจารย์ธนวัฒน์ อินทวิ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

ทีมทำงาน

นักศึกษาปีที่ 3 สาขาธุรกิจและภาษาอังกฤษ คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
ณัชชา กุหลาบเพชรทอง ธารรัตน์ ปานศรี
ณัฐริดา ฝั่งทอง วิมลพรรณ มีรส
นิสาชล ชัยเจริญ